

риградъ е билъ мостътъ на културата между Европа и Азия. Далечното му минало се губи въ мрака на вѣковетъ. Първото селище е тракийско. Мегарски гръцки колонисти основаватъ въ 658 г. пр. Хр. града *Визанционъ*, който става срѣдище на елинската култура. Римскиятъ императоръ Константинъ Велики го превръща въ столица на държавата си и го освещава като *Новъ Римъ* на 11. V. 330 г. сл. Хр. По-късно градътъ бѣ нареченъ *Константинополъ*. Когато се разпадна Римската империя, той стана столица на източната ѝ половина — Византия. Славянитъ го наричатъ *Цариградъ*, а турцитъ — *Истамбулъ*.

Градътъ, който носи петъ имена и се мие отъ три морета, се е кърмилъ презъ вѣковетъ отъ три континента и е билъ културна съкровищница на Балканския полуостровъ и предна Азия. Неговитъ богатства и блѣсъкъ сж привличали много народи, които сж стапiali своята бойна мощъ предъ здравитъ му стени. Не веднажъ Византийската империя е оставала само съ този градъ, но чрезъ културнитъ си пипала бързо е опасвала и претопявала варварскитъ племена, залѣли полуострова. И сждбата на българския народъ е силно свързана съ този градъ. Цариградъ е и приказно красивъ. Кждето и да сте тукъ, накждето и да погледнете, предъ васъ се откриватъ величествени гледки. Ето, застанали на височината Чамладжа, надъ Скутари, отпреде ви долу е Босфорътъ — дълга синя лента, изпъстрена съ параходи и лодки. Нагоре по двата брѣга се редятъ дворци и градини, а отсреща сж Истамбулъ, Галата и Пера, между които се провира и губи Златниятъ рогъ. На югъ брѣговетъ бѣгатъ въ страни, врѣзватъ се силно въ двата континента и отварятъ ширнитъ простори на Мраморно море. Тамъ долу погледътъ се спира и задържа отъ пѣстроцвѣтнитъ острови: *Принкипо*, *Халки*, *Бургосъ* и *Кенали*. Вечеръ Цариградъ добива вълшебенъ изгледъ. Пламватъ хълмоветъ, чупятъ се и треп-